

2 de febrer: La Presentació del Senyor

Text de l'Evangeli (Lc 2,22-40): Quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, portaren Jesús a Jerusalem per presentar-lo al Senyor. Així ho prescriu la Llei del Senyor: «Tot primogènit mascle serà consagrat al Senyor». Havien d'oferir en sacrifici, tal com diu la Llei del Senyor, un parell de tórtres o dos colomins.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era just i pietós, esperava que Israel seria consolat i tenia el do de l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia fet saber que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Va anar, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb l'infant Jesús per complir amb Ell el que era costum segons la Llei, el prengué en braços i beneí Déu dient: «Ara, Senyor, deixa que el teu servent se'n vagi en pau, com li havies promès. Els meus ulls han vist el Salvador, que preparaves per presentar-lo a tots els pobles: llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el teu poble». El seu pare i la seva mare estaven meravellats del que es deia d'Ell.

Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare: «Aquest infant serà motiu que a Israel molts caiguin i molts d'altres s'aixequin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima. Així es revelaran els sentiments amagats al cor de molts».

Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda, i ara ja tenia vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple i donava culte a Déu nit i dia amb

dejunis i pregàries. Ella, doncs, es va presentar en aquell mateix moment i donava gràcies a Déu i parlava de l'infant a tots els qui esperaven que Jerusalem seria alliberada.

Quan hagueren complert tot el que manava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. L'Infant creixia i s'enfortia, ple d'enteniment; i Déu li havia donat el seu favor.

«Ara, Senyor deixa que el teu servent se'n vagi en pau. Els meus ulls han vist el Salvador»

Mn. Lluís RAVENTÓS i Artés
(Tarragona, Espanya)

Avui, aguantant el fred d'hivern, Simeó aguaita l'arribada del Messies. Fa cinc-cents anys, quan es començava a bastir el Temple, hi hagué una penúria tan gran que els constructors es descoratjaren. Fou aleshores que Ageu profetitzà: «La glòria d'aquest temple serà més gran que la de l'anterior, diu el Senyor de l'univers, i en aquest lloc jo donaré la pau» (Ag 2,9); i afegí que «els tresors més preuats de totes les nacions vindran aquí» (Ag 2,7). Frase que admet diversos significats, «el més preuat», diran alguns, «el desitjat de totes les nacions», afirmarà sant Jeroni.

A Simeó l'Esperit Sant «li havia fet saber que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor» (Lc 2,26), i avui, «guiat per l'Esperit» ha pujat al Temple. Ell no és levita, ni escriba, ni doctor de la Llei, tan sols és «un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolat» (Lc 2,25). Però l'Esperit Sant bufa allà on vol (cf. Jn 3,8).

Ara comprova amb estranyesa que no s'ha fet cap preparatiu, no es veuen banderes, ni garlandes, ni damassos, ni escuts enlloc. Josep i Maria creuen l'esplanada portant l'Infant en braços. «Portals, alceu les llindes; engrandi-vos portalades eternes, que ha d'entrar el rei de la glòria» (Ps 24,7), clama el salmista.

Simeó s'avança a trobar la Mare amb els braços estesos, rep l'Infant i beneeix Déu tot dient: «Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble» (Lc 2,29-

32).

Després diu a Maria: «Una espasa et traspasarà l'ànima; així es revelaran els sentiments amagats als cors de molts» (Lc 2,35). Mare!, —li dic— quan arribi el moment d'anar a la casa del Pare, porta-m'hi en braços com a Jesús, que també jo sóc fill teu i sóc nen.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Ha vingut aquella llum veritable que, en arribar al món, il·lumina tots els homes. Oh germans!, sentim-nos tots il·luminats, sentim-nos tots il·lustrats! Que ningú de nosaltres no romangui sense ser iniciat per aquesta esplendor. Avancem tots lluminosos, acompanyant el vell Simeó, i, exultants amb ell, cantem un himne d'acció de gràcies» (Sant Sofroni)

•

«L'anunci de Simeó sembla com un segon anunci a Maria, ja que li indica la concreta dimensió històrica en la qual el Fill complirà la seva missió, és a dir, en la incomprensió i en el dolor» (Sant Joan Pau II)

•

«Amb Simeó i Anna, tota l'expectació d'Israel surt a l'encontre del seu Salvador. Jesús és reconegut com el Messies tan esperat, 'llum per a les nacions' i 'glòria d'Israel', però també com a 'signe de contradicció'. L'espasa de dolor predita a Maria anuncia aquella altra oblació, perfecta i única, de la creu que donarà la salvació que Déu 'ha preparat davant de tots els pobles'» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 529)